

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 58/06-28

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. marca 2006 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti F., s. r. o., so sídlom K., ktorou namieta porušenie čl. 2 ods. 2, čl. 20 ods. 1 a 3, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 8, čl. 10 a čl. 17 Všeobecnej deklarácie ľudských práv, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Úradom justičnej a kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru K. v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: OÚV-1117/20-K2-2001 a porušenie čl. 2 ods. 2, čl. 20 ods. 1 a 3, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 149 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 8, čl. 10 a čl. 17 Všeobecnej deklarácie ľudských práv, čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. IV Gn 3034/03, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti F., s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. augusta 2005 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti F., s. r. o., so sídlom K. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie čl. 2 ods. 2, čl. 20 ods. 1 a 3, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 8, čl. 10 a čl. 17 Všeobecnej deklarácie ľudských práv (ďalej len „deklarácia“), čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) Úradom justičnej a kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru K. (ďalej len „vyšetrovateľ“) v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: OÚV-1117/20-K2-2001 a porušenie čl. 2 ods. 2, čl. 20 ods. 1 a 3, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 149 ústavy, čl. 8, čl. 10 a čl. 17 deklarácie, čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. IV Gn 3034/03.

Sťažovateľka žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených základných práv vyšetrovateľom a generálnou prokuratúrou, prikázal vyšetrovateľovi v trestnej veci vedenej pod sp. zn. ČVS: OÚV-1117/20-K2-2001 konať bez prietáhov a v budúcnosti sa zdržať porušovania zákona. Požaduje tiež prikázať generálnej prokuratúre zaoberať sa prípadnými podnetmi sťažovateľky v trestnej veci vedenej pod sp. zn. ČVS: OÚV-1117/20-K2-2001 (poškodenia a zneužitia záznamu na nosiči informácií oznámenej sťažovateľom 21. februára 2001), túto vybaviť v súlade so zákonom a skutkovým stavom veci a neodkladne odstrániť a napraviť všetky zistené porušenia zákona. Napokon požaduje priznanie primeraného finančného zadosťučinenia 5 000 000 Sk od vyšetrovateľa a vo výške 10 000 000 Sk od generálnej prokuratúry.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka 21. februára 2001 podala trestné oznámenie vo veci poškodenia a zneužitia záznamu na nosiči informácií. Uznesením vyšetrovateľa sp. zn. ČVS: OÚV-1117/20-K2-2001 zo 17. októbra 2003 bolo začaté trestné stíhanie vo veci poškodenia a zneužitia záznamu na nosiči informácií podľa § 257a ods. 1 písm. a) a b) Trestného zákona (účinného do 31. decembra 2005). Podaním z 27. septembra 2004 požiadala sťažovateľka vyšetrovateľa o preverenie stavu veci a 13. decembra 2004

o preskúmanie postupu vyšetrovateľom Policajného zboru. Toto podanie bolo 23. decembra 2004 odstúpené Okresnej prokuratúre K. (ďalej len „okresná prokuratúra“). Okresná prokuratúra preskúmala žiadosť sťažovateľky a o spôsobe vybavenia žiadosti ju vyrozumela (potvrdila prieťahy vo vyšetrovaní). Podaním z 31. marca 2005 sťažovateľka požiadala okresnú prokuratúru o upresnenie odpovede, na ktoré nedostala odpoveď. Sťažovateľka sa 11. júna 2005 obrátila na Krajskú prokuratúru K. (ďalej len „krajská prokuratúra“), táto na jej podanie nereagovala. Napokon bol sťažovateľke doručený prípis generálnej prokuratúry z 11. júla 2005, v ktorom jej bolo oznámené, že na jej ďalšie podnety týkajúce sa správkyne konkurznej podstaty JUDr. I. S. nebude reagované.

Z prípisu generálnej prokuratúry č. k. IV Gn 3034/03-44 z 11. júla 2005 adresovaného Ing. V. K. vyplýva, že v zmysle § 34 ods. 2 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov generálna prokuratúra v súvislosti s trestnými oznámeniami na správkyňu konkurznej podstaty JUDr. I. S. vyčerpala všetky zákonné možnosti preverovania podnetov Ing. V. K., Ing. H. K. a sťažovateľky, ktorých obsahom sú skutočnosti uvádzané v dosiaľ podaných podnetoch, námietkach, sťažnostiach, prípadne inak označených podaniach. Preto, pokiaľ by obsahovali už známe skutočnosti, nebude na takéto podania reagované.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľky prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh je preto možné považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 27/04, I. ÚS 25/05, I. ÚS 74/05, I. ÚS 158/05).

1. K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľky postupom vyšetrovateľa v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: OÚV-1117/20-K2-2001

Sťažovateľka namieta porušenie svojich práv podľa čl. 20 ods. 3, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 8 a čl. 10 deklarácie v spojení čl. 2 ods. 2 ústavy, čl. 6 ods. 1 a 13 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu postupom vyšetrovateľa vo veci jej trestného oznámenia z 21. februára 2001 v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: OÚV-1117/20-K2-2001.

2. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu a inú ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Účelom tohto článku ústavy je zaručiť každému prístup k súdnej ochrane, k súdu alebo inému orgánu právnej ochrany (II. ÚS 143/02).

Zmyslom práva na súdnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu a tomu zodpovedajúca povinnosť súdu o veci konať. Ak osoba uplatní svoje právo v súlade so zákonom ustanovenými podmienkami, orgány súdnej moci majú povinnosť umožniť každému, aby sa uplatnením práva zaručeného čl. 46 ústavy stal účastníkom súdneho konania (II. ÚS 14/01). Ak osoba splní predpoklady ustanovené zákonom, súd musí osobe (právnickej aj fyzickej) umožniť stať sa účastníkom konania so všetkými procesnými oprávneniami, ale aj povinnosťami, ktoré z toho postavenia vyplývajú (II. ÚS 132/02).

Predmetom sťažnosti je sťažovateľkou namietané porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom vyšetrovateľa v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: OÚV-1117/20-K2-2001 pri vybavovaní trestného oznámenia sťažovateľky z 21. februára 2001 pre podozrenie z trestného činu poškodzovania a zneužitia záznamu na nosiči informácií spáchaných neznámym páchatelom.

Zo sťažnosti a k nej priložených príloh a zo spisu vyšetrovateľa vyplýva, že vyšetrovateľ uznesením zo 17. októbra 2003 sp. zn. ČVS: OÚV-1117/20-K2-2001 začal trestné stíhanie pre trestný čin poškodzovania a zneužitia záznamu na nosiči informácií podľa § 257 ods. 1 písm. a) a b) Trestného zákona (platného v relevantnom čase), ktorých sa mal dopustiť neznámy páchatel.

Pretože sa aj v mnohých iných sťažovateľových veciach nič nedialo, podaním z 27. septembra 2004 požiadal sťažovateľov splnomocnenec vyšetrovateľa o preskúmanie postupu vyšetrovateľov vo veciach, v ktorých už bolo začaté trestné stíhanie vo veci. Na túto žiadosť neprišla žiadna odpoveď, preto ju sťažovateľov splnomocnenec urgoval

podaním z 13. decembra 2004, v ktorom svoju žiadosť o preskúmanie postupu vyšetrovateľov rozšíril o veci, v ktorých ešte nebolo vyšetrovateľom meritórne rozhodnuté. Po oznámení vyšetrovateľa z 5. januára 2005 o odstúpení žiadosti z 13. decembra 2004 (avšak nie žiadosti z 27. septembra 2004) okresnej prokuratúre, jej sťažovateľ z dôvodu istoty aj sám zaslal, duplicitne, obe svoje žiadosti podaním z 24. februára 2005.

Na žiadosť sťažovateľa z 24. februára 2005 odpovedala okresná prokuratúra podaním z 21. marca 2005, v ktorom potvrdila zistenie prierahov v konaní, avšak len v jedinej veci vedenej pod sp. zn. ČVS: OUV-1117/20-K2-2001. Sťažovateľov splnomocnenec sa preto obrátil na okresnú prokuratúru so žiadosťou z 31. marca 2005 o upresnenie odpovede z 21. marca 2005. Okresná prokuratúra odpovedala podaním s rovnakým dátumom, aký mala predošlá odpoveď, t. j. 21. marec 2005, kde potvrdila zistenie prierahov v ďalších dvoch ČVS.

Pretože počas ďalších troch mesiacov nedostal sťažovateľ žiadne upovedomenie o výsledku preskúmania jeho trestných oznámení, podaním z 11. júna 2005 sa obrátil s podnetom podľa § 31 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre na krajskú prokuratúru, v ktorom požiadal o preskúmanie zákonnosti vybavenia jeho žiadostí z 24. februára 2005 a z 31. marca 2005 okresnou prokuratúrou. Na tento podnet nebolo reagované.

Dňa 18. júla 2005 bolo sťažovateľovi doručené podanie generálnej prokuratúry z 11. júla 2005, ktorá na základe podnetu v inej veci dospela k rozhodnutiu, že na ďalšie podnety sťažovateľa týkajúce sa správkyne konkurznej podstaty JUDr. I. S., nebude reagované.

Napriek uvedeným námietkam sťažovateľa zo sťažnosti a jej príloh ústavný súd nezistil, že by dosiaľ bolo akýmkoľvek spôsobom základné právo sťažovateľky na súdnu a inú právnu ochranu v tomto konaní obmedzené, prípadne upreté. Vo veci sa konanie vedie, sťažovateľke, resp. jej splnomocnencovi bolo v konaní priznané postavenie poškodeného a zároveň jej dosiaľ bolo umožnené v plnom rozsahu svoje práva poškodeného uplatňovať.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd v tejto časti sťažnosť sťažovateľky po jej predbežnom prerokovaní odmietol ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

3. K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie svojej veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva, aby vec bola v primeranej lehote prejednaná podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. (...)

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola v primeranej lehote prejednaná súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. (...)

Účelom, podstatou a zmyslom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia orgánu verejnej moci. Ťažiskovým pojmom a komponentom tohto základného práva je to, že jeho ochrana sa uplatňuje vo veci účastníka, v jeho záležitosti. Súčasne je ústavný súd toho názoru, že uplatnenie tohto základného práva je spojené len s takou vecou (záležitosťou) účastníka konania pred súdom alebo iným orgánom právnej ochrany, ktorej prejednanie a rozhodnutie je zahrnuté do účelu procesného poriadku, ktorý upravuje postup orgánu verejnej moci pri prejednaní veci účastníka.

V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva uplatnenie nároku na náhradu škody poškodeným v rámci trestného konania je potrebné považovať za začatie konania podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“).

Ak si poškodený uplatní svoj nárok na náhradu škody v trestnom konaní, je to prekážkou, aby si náhradu škody paralelne uplatnil aj na všeobecnom súde. Preto konanie a rozhodovanie o nároku na náhradu škody v rámci trestného konania vo vzťahu k poškodenému spadá pod ochranu čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Skutočnosť, že v niektorých prípadoch sú trestné súdy príslušné rozhodovať podľa povahy veci, či poškodená osoba má alebo nemá byť účastníkom konania, alebo že môžu osobu uplatňujúcu si nárok na náhradu škody odkázať na občiansky súd, keď nie sú dostatočné dôkazy na stanovenie takéhoto nároku, nemôže mať vplyv na daný stav. Pokiaľ nebude vydané takéto rozhodnutie, poškodené osoby uplatňujúce si nárok na náhradu škody v trestnom konaní majú nárok profitovať zo záruk čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože takého konania sú rozhodujúcimi pre určenie ich „občianskych práv“ (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vec K. a K. v. Slovensko zo dňa 5. júla 2005, § 40).

Z uvedeného vyplýva, že domáhanie sa ochrany základného práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a teda súčasne čl. 48 ods. 2 ústavy poškodeným v rámci trestného konania je podmienené tým, aby bol uplatnený nárok na náhradu škody v trestnom konaní, ktorý možno za určitých podmienok považovať za konanie vo veci poškodeného (jeho záležitosti). Podľa § 43 ods. 2 zákona č. 141/1961 Zb. o trestnom konaní súdnom (trestný poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) platného v relevantnom čase poškodený, ktorý má podľa zákona proti obvinenému nárok na náhradu škody spôsobenej mu bola trestným činom je oprávnený tiež navrhnúť, aby súd v odsudzujúcom rozsudku uložil obžalovanému povinnosť nahradiť túto škodu. Z doterajšej judikatúry všeobecných súdov, ako aj zo znenia § 43 ods. 2 Trestného poriadku je jednou zo základných podmienok pre vyslovenie povinnosti nahradiť škodu, aby poškodený svoj nárok uplatnil voči určitej osobe - obžalovanému. Z uvedeného vyplýva, že vo veci poškodeného sa konanie začína uplatnením si nároku na náhradu škody voči určitej osobe, ktorej určitosť je vyjadrená najskôr vznesením obvinenia (I. ÚS 18/06).

Vo vzťahu k postupu vyšetrovateľa namieta sťažovateľka predovšetkým celý rad skutočností zakladajúcich podľa jej názoru zbytočné prietahy. V tejto súvislosti poukazuje

ústavný súd na citovanú judikatúru, z ktorej treba vyvodit', že sťažovateľka ako poškodená v trestnom konaní vedenom vo veci bez vznesenia obvinenia sa nemôže domáhať vyslovenia porušenia základného práva na konanie bez zbytočných priet'ahov.

Ďalej sťažovateľka vytýka v súvislosti s prebiehajúcim vyšetrowaním celý rad procesných pochybení, týkajúcich sa najmä toho, že na jej podania sa neprihliada (čl. 2 ods. 2 ústavy), že sa neposkytuje ochrana jej majetku (čl. 20 ods. 3 ústavy, čl. 1 dodatkového protokolu) atď.

Podľa čl. 20 ods. 3 ústavy vlastníctvo zaväzuje. Nemožno ho zneužiť na ujmu práv iných alebo v rozpore so všeobecnými záujmami chránenými zákonom. Výkon vlastníckeho práva nesmie poškodzovať ľudské zdravie, prírodu, kultúrne pamiatky a životné prostredie nad mieru ustanovenú zákonom.

Obsahom citovaného článku ústavy je zákaz zneužitia práva vrátane vlastníckeho práva. Za zneužitie práva treba považovať konanie navonok dovolené, ktorým má však byť dosiahnutie nedovoleného výsledku.

Už samotné znenie, ako aj výklad tohto ustanovenia bez akýchkoľvek pochybností vylučuje možnosť vyslovenia záveru (o vyslovenie ktorého sa sťažovateľka pred ústavným súdom domáha), že postupom vyšetrovateľa by malo byť porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 3 ústavy.

Treba súčasne dodať, že v danom prípade sa nedá vyvodit' ani žiadna spojitosť medzi postupom vyšetrovateľa a porušením čl. 20 ods. 3 ústavy. Priamu súvislosť tvrdí sťažovateľka iba z dôvodu, že nebola spokojná s postupom orgánov činných v trestnom konaní pri vybavovaní jej trestného oznámenia z 21. februára 2001. Ústavný súd opätovne pripomína, že ochranu vlastníckeho práva pred jeho ohrozením alebo porušením prípadne zneužitím zásadne poskytujú všeobecné súdy podľa príslušných občianskoprávných predpisov (napr. m. m. III. ÚS 33/01).

Vo vzťahu k namietanému porušeniu označených článkov všeobecnej deklarácie je potrebné uviesť, že vzhľadom na to, že všeobecná deklarácia nebola vyhlásená podľa čl. 7 ústavy a § 1 a § 4 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 1/1993 Z. z. o Zbierke zákonov Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov, nemá tento dokument povahu prameňa práva Slovenskej republiky, ale len povahu politického dokumentu. Predmetom konania preto nemôže byť sťažnosť sťažovateľa v tej časti, v ktorej namieta porušenie práva deklarovaného mu medzinárodným dokumentom, ktorý nemá povahu prameňa práva (II. ÚS 18/97, I. ÚS 176/03, I. ÚS 18/06).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd aj v tejto časti sťažnosť sťažovateľky po jej predbežnom prerokovaní odmietol ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

4. K namietanému porušeniu práv sťažovateľky postupom generálnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. IV Gn 3034/03.

Sťažovateľka v ďalšej časti svojej sťažnosti namieta postup generálnej prokuratúry, ktorá sa odmietla zaoberať ďalšími podaniami sťažovateľky týkajúcimi sa správkyne konkurznej podstaty JUDr. S., pokiaľ tieto nebudú obsahovať nové skutočnosti.

Ústavný súd zo spisu ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 213/05 zistil, že o sťažnosti sťažovateľky v časti týkajúcej sa namietaného porušenia práv čl. 2 ods. 2, čl. 20 ods. 1 a 3, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 149 ústavy, čl. 8, čl. 10 a čl. 17 deklarácie, čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru postupom generálnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. IV Gn 3034/03 ústavný súd už rozhodol tak, že sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej už ústavný súd rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

Právoplatné rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 213/05 z 5. októbra 2005 predstavuje v tomto konaní prekážku veci rozhodnutej (§ 159 ods. 3 OSP v spojení s § 31a zákona o ústavnom súde), a preto bolo potrebné sťažnosť sťažovateľky v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietnuť ako neprípustnú [§ 24 písm. a) zákona o ústavnom súde], a to s poukazom aj na tú skutočnosť, že do dňa rozhodnutia o tejto sťažnosti nedošlo k zmene podmienok rozhodujúcich pre posúdenie veci.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia a vzhľadom na túto skutočnosť bolo už ďalej bezpredmetné rozhodovať o sťažovateľkinej žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. marca 2006